

**Postanowienie z dnia 17 lipca 2006 r.**

**I UZ 11/06**

**Na postanowienie sądu drugiej instancji oddalające wniosek o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia zaskarżonego skargą kasacyjną, do czasu ukończenia postępowania kasacyjnego (art. 388 § 1 k.p.c.), nie przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego, gdyż nie jest to postanowienie kończące postępowanie w sprawie w rozumieniu art. 394<sup>1</sup> § 2 k.p.c.**

Sędzia SN Katarzyna Gonera.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 17 lipca 2006 r. sprawy z powództwa Tadeusza W. przeciwko „H.” SA w W. z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej „N.” Spółki z o.o. w W. o zadośćuczynienie i rentę, na skutek zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 21 lutego 2006 r. [...]

o d r z u c i ł zażalenie.

**U z a s a d n i e n i e**

Sąd Apelacyjny w Łodzi postanowieniem z 21 lutego 2006 r. [...] oddalił wniosek strony pozwanej „H. SA w W. o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 18 października 2005 r., którym zasądzono od strony pozwanej na rzecz powoda Tadeusza W. kwotę 25.000 zł z ustawowymi odsetkami tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 980 zł z ustawowymi odsetkami tytułem skapitalizowanej renty wyrównawczej. Strona pozwana zaskarżyła wyrok ten skargą kasacyjną, w której zgłosiła - na podstawie art. 388 § 1 i 2 k.p.c. - wniosek o wstrzymanie wykonania wyroku do czasu ukończenia postępowania kasacyjnego lub uzależnienie wykonania tego wyroku od złożenia przez powoda stosownego zabezpieczenia oraz o ustalenie zabezpieczenia polegającego na wstrzymaniu wydania powodowi sum pieniężnych po ich ewentualnym wyegzekwowaniu od pozwanej.

Postanowienie Sądu Apelacyjnego z 21 lutego 2006 r., oddalające wniosek o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku Sądu drugiej instancji, zaskarżyła zażaleniem strona pozwana. Jako podstawę wniesienia zażalenia pozwana wskazała art. 394<sup>1</sup> § 2 k.p.c. Zarzucając naruszenie art. 388 § 1 i 2 k.p.c., skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia i uwzględnienie jej wniosku, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Łodzi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W związku z przedmiotem zaskarżonego postanowienia Sądu drugiej instancji oceny wymagała przede wszystkim dopuszczalność zażalenia. Zgodnie z art. 394<sup>1</sup> k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje jedynie: po pierwsze - na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną oraz skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (§ 1), po drugie - w sprawach, w których przysługuje skarga kasacyjna, także na postanowienie sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie, z wyjątkiem postanowień, o których mowa w art. 398<sup>1</sup> k.p.c. (bo od tych przysługuje skarga kasacyjna), a także postanowień wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji (§ 2).

Ze względu na przedmiot zaskarżonego postanowienia rozważenia wymagało, czy ma ono przymiot postanowienia kończącego postępowanie w sprawie w rozumieniu art. 394<sup>1</sup> § 2 k.p.c. Kwestia ta powinna być rozstrzygnięta z uwzględnieniem dotychczasowego stanowiska orzecznictwa sądowego i poglądów doktryny. Przyjmują one zgodnie i jednolicie, że kończącym postępowanie jest tylko takie orzeczenie, którego uprawomocnienie się trwale zamyka drogę do rozstrzygnięcia sprawy co do istoty przez sąd danej lub wyższej instancji, jeżeli w chwili jego wydania sąd jest zwolniony z obowiązku dalszego rozpoznawania sprawy, albo postanowienie stwierdzające wystąpienie okoliczności powodującej niedopuszczalność kontynuowania postępowania zmierzającego do rozstrzygnięcia sprawy co do istoty przez sąd danej lub wyższej instancji, jeżeli w chwili jego wydania sąd jest zwolniony z obowiązku dalszego rozpoznawania sprawy. Inaczej mówiąc, za kończące postępowanie w sprawie nie może być uznane postanowienie dotyczące kwestii ubocznej, wypadkowej, niezwiązanej bezpośrednio z istotą sprawy (por. uzasadnienie postanowienia

SN z 12 marca 2003 r., I PZ 162/02, OSNP 2004 nr 14, poz. 245). Postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie w rozumieniu art. 394<sup>1</sup> § 2 k.p.c. nie jest postanowienie sądu drugiej instancji oddalające wniosek o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia, zaskarżonego skargą kasacyjną, do czasu ukończenia postępowania kasacyjnego lub o uzależnienie wykonania tego orzeczenia od złożenia przez powoda stosownego zabezpieczenia (art. 388 § 1 k.p.c.).

Podobny pogląd został już przedstawiony w orzecznictwie. Sąd Najwyższy we wcześniejszych orzeczeniach stwierdził, że na postanowienie sądu drugiej instancji wstrzymujące lub odmawiające wstrzymania wykonalności orzeczenia sądu drugiej instancji nie przysługuje zażalenie (por. postanowienie SN z 23 listopada 2000 r., III CZ 107/00, niepublikowane), ponieważ postanowienie sądu drugiej instancji wstrzymujące wykonalność lub odmawiające wstrzymania wykonalności wyroku nie jest postanowieniem kończącym postępowanie (por. orzeczenie SN z 30 stycznia 1935 r., C.II 2387/34, OSP 1935 nr 12, poz. 722).

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że na postanowienie sądu drugiej instancji oddalające wniosek o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia, zaskarżonego skargą kasacyjną, do czasu ukończenia postępowania kasacyjnego lub o uzależnienie wykonania tego orzeczenia od złożenia przez powoda stosownego zabezpieczenia (art. 388 § 1 k.p.c.) nie przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego. Rozstrzygnięcie to dotyczy kwestii niebędącej przedmiotem zasadniczego postępowania, a więc kwestii w tym sensie ubocznej. Wynika z tego, że zażalenie na postanowienie sądu drugiej instancji w tym przedmiocie jest niedopuszczalne.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy odrzucił niedopuszczalne zażalenie na podstawie art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c. w związku z art. 398<sup>21</sup> k.p.c. w związku z art. 370 i 373 k.p.c.

=====